

9 Οκτωβρίου, 1992

[ΠΙΚΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΙΤΗΣΗ ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑΚΗ ΧΑΤΖΗΣΑΒΒΑ, ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ ΚΑΙ ΤΩΡΑ ΥΠΟ ΚΡΑΤΗΣΗ ΣΤΙΣ ΚΕΝΤΡΙΚΕΣ ΦΥΛΑΚΕΣ, ΓΙΑ ΑΔΕΙΑ ΝΑ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΙ ΑΙΤΗΣΗ ΓΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΕΝΤΑΛΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΦΥΣΗΣ HABEAS CORPUS ΚΑΙ CERTIORARI

ΚΑΙ

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗ ΦΥΛΑΚΩΝ, ΜΕ ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ 18/9/92, ΝΑ ΜΗ ΕΠΙΤΡΕΨΕΙ ΤΗΝ ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΗ ΤΟΥ ΕΝ ΛΟΓΩ ΔΗΜΗΤΡΑΚΗ ΧΑΤΖΗΣΑΒΒΑ.

(Αίτηση Αρ. 134/92).

Προνομαϊκά Διατάγματα — Αίτηση για χορήγηση άδειας για καταχώρηση αίτησης για έκδοση διαταγμάτων habeas corpus και certiorari εναντίον απόφασης του Διευθυντή Φυλακών να μη επιτρέψει την αποφυλάκιση του αιτητή, ο οποίος εξέτιε ποινή ισόβιας φυλάκισης για φόνο εκ προμελέτης — Κατά πόσο οι περί Φυλακών (Γενικοί) Κανονισμοί, 1981-87 έχουν εφαρμογή στην περίπτωση της ισόβιας φυλάκισης.

Δευτερογενής νομοθεσία — Θεσπισή της με συμμετοχή της Βουλής των Αντιπροσώπων — Δεν μεταβάλλει τον χαρακτήρα της σε πρωτογενή νομοθεσία.

Ο αιτητής καταδικάσθηκε στις 21.9.84 σε ισόβια φυλάκιση για το φόνο εκ προμελέτης της Άντρος Μηλιάτου. Με την παρούσα αίτησή του ζήτησε άδεια για καταχώρηση αίτησης για έκδοση διατάγματος της φύσεως habeas corpus, διότι, κατά τον ισχυρισμό του, με βάση τις διατάξεις των κανονισμών 2 και 93(1) των περί Φυλακών (Γενικών) Κανονισμών, 1981-87 (Κ.Δ.Π. 18/81 και 76/87), η ποινή της ισόβιας φυλάκισης εξισούτο με εικοσαετή φυλάκιση και, σαν αποτέλεσμα διαφόρων χάριτων που είχε τύχει, η ποινή του είχε λήξει στις 18.9.92, και κατά συνέπεια η περαιτέρω κράτησή του στις φυλακές ήταν παράνομη. Ο αιτητής ισχυρίσθηκε, μεταξύ άλλων, ότι οι πιο πάνω Κανονισμοί, που είχαν θεσπισθεί με την συμμετοχή της Βουλής των Αντιπροσώπων, είχαν σαν αποτέλεσμα την τροποποίηση των σχετικών διατάξεων του Ποινικού Κώδικα ώστε ποινή φυλάκισης δια βίου να συνεπάγεται μόνο εικοσαετή φυλάκιση.

Αποφασίσθηκε ότι:

(α) Τα άρθρα 4 και 9 του περί Πειθαρχίας στις Φυλακές Νόμου, Κεφ. 286, που παρείχαν την νομοθετική εξουσιοδότηση για

τη θέσπιση δευτερογενούς νομοθεσίας, δεν είχαν εφαρμογή στην περίπτωση της ισόβιας κάθειρξης, η έκτιση της οποίας ρυθμίζεται ειδικά από το άρθρο 11 του Νόμου. Κατά συνέπεια, ούτε οι περί Φυλακίων (Γενικοί) Κανονισμοί εφαρμόζονταν στην περίπτωση της ισόβιας κάθειρξης.

(β) Με βάση την αρχή του διαχωρισμού των εξουσιών η συμμετοχή της Βουλής των Αντιπροσώπων στη θέσπιση δευτερογενούς νομοθεσίας δεν μεταβάλλει τον χαρακτήρα της και δεν μπορεί να τροποποιήσει πρωτογενή νομοθεσία.

(γ) Το άρθρο 203(2) του Ποινικού Κώδικα, όπως τροποποιήθηκε από τον Ν. 86/83, προβλέπει σαν υποχρεωτική ποινή για το έγκλημα του φόνου εκ προμελέτης τη φυλάκιση δια βίου. Ενόψει της πρόνοιας αυτής δεν είναι δυνατή η μείωση της ισόβιας ποινής φυλάκισης με οποιοδήποτε άλλο τρόπο εκτός από την άσκηση της προνομίας του Προέδρου της Δημοκρατίας για μείωση ποινών ή απονομή χάριτος, με την σύμφωνη γνώμη του Γενικού Εισαγγελέα, σύμφωνα με το Σύνταγμα. Για τους πιο πάνω λόγους δεν είχε καταδειχθεί εκ πρώτης όψεως υπόθεση για χορήγηση της αιτούμενης άδειας.

Η αίτηση απορρίφθηκε.

per Curiam: Με βάση την αρχή του διαχωρισμού των εξουσιών, η μόνη εξουσία που είναι αρμόδια να καθορίζει την διάρκεια των ποινών είναι η δικαστική εξουσία. Οποιαδήποτε πρόνοια στον περί Φυλακίων Νόμο, που θα μπορούσε να θεωρηθεί ότι έδιδε εξουσιοδότηση για θέσπιση κανονισμών δευτερογενούς νομοθεσίας με την οποία θα μπορούσε να μειωθεί ή μετατραπεί η διάρκεια επιβληθείσας ποινής πρέπει να θεωρείται ότι έχει παύσει να ισχύει μετά την εγκαθίδρυση της Κυπριακής Δημοκρατίας.

Υποθέσεις που αναφέρθηκαν:

HadjiSavvas v. Republic (1988) 2 C.L.R. 37.

R. v. Foy [1962] 2 All E.R. 246.

Polltis v. Republic (1987) 2 C.L.R. 116.

Aristidou v. Republic (1967) 2 C.L.R. 43.

Police v. Hondrou, 3 R.S.C.C. 82.

Malachtou v. Attorney-General (1981) 1 C.L.R. 543.

Paylatas v. Republic (1984) 3 C.L.R. 1239.

President of the Republic v. House of Representatives (1985) 3 C.L.R. 2165.

President of the Republic v. House of Representatives (1986) 3 C.L.R. 1159.

Δημοκρατία v. Σαμψών (1991) 1 Α.Α.Δ. 858.

Diagoras Development v. National Bank (1985) 1 C.L.R. 581.

United Bible Societies (Gulf) v. Hadjikakou, II.E. 7413, απόφαση 28.5.90.

The District Officer of Nicosia v. HadjiYiannis, 1 R.S.C.C. 79.

The District Officer Famagusta v. Antoni, 1 R.S.C.C. 84.

The Superintendent Gendarmerie, Lefka v. HadjiYianni, 2 R.S.C.C. 21.

Morphou Gendarmerie v. Englezos, 3 R.S.C.C. 7.

District Officer, Nicosia v. Palis, 3 R.S.C.C. 27.

District Officer, Famagusta v. Themistocli, 3 R.S.C.C. 47.

Nicosia Police v. Djemal Ahmet, 3 R.S.C.C. 50.

District Officer, Kyrenia v. Adem Salih, 3 R.S.C.C. 69.

Millotis v. The Police (1975) 7 J.S.C. 933.

Re Kakos (1985) 1 C.L.R. 250.

Αίτηση.

Αίτηση με την οποία ο αιτητής εξαιτείται άδεια να αποταθεί για την έκδοση εντάλματος για την απελευθέρωσή του από τις Κεντρικές Φυλακές όπου κρατείται από το χρόνο της καταδίκης του για την έκτιση της ποινής της ισόβιας κάθειρξης η οποία του είχε επιβληθεί για φόνο εκ προμελέτης.

Χρ. Πουργουρίδης, για τον αιτητή.

ΠΙΚΗΣ, Δ. ανάγνωσε την απόφαση του Δικαστηρίου. Ο Δημητράκης Χατζησάββας, ο αιτητής, καταδικάστηκε στις 21/9/84 σε φυλάκιση δια βίου για το φόνο εκ προμελέτης της Άντρος Μηλιώτου. Η έφεση κατά της απόφασης του Κακουργιοδικείου Λευκωσίας απορρίφθηκε και η κα-

ταδίκη επικυρώθηκε από το Εφετείο στην *HadjiSavvas v. Republic* (1988) 2 C.L.R., 37.

Ο Χατζησάββας εξαιτείται άδεια να αποταθεί για την έκδοση εντάλματος για την απελευθέρωση του από τις Κεντρικές Φυλακές όπου κρατείται από το χρόνο της καταδίκης του για την έκτιση της ποινής της ισόβιας κάθειρξης η οποία του έχει επιβληθεί. Η αίτηση βασίζεται στις διατάξεις του άρθρου 155.4 του Συντάγματος που διασφαλίζει στο Ανώτατο Δικαστήριο δικαιοδοσία ανάλογη με την πατροπαράδοτη εξουσία του Ανωτάτου Δικαστηρίου της Αγγλίας να εκδίδει προνομιακά εντάλματα. Στην ένορκη δήλωση του αιτητή, η οποία στοιχειοθετεί το αίτημά του, προβάλλεται ο ισχυρισμός ότι η ποινή που του επιβλήθηκε έληξε στις 18/9/92 και συνεπώς η περαιτέρω κράτηση του είναι παράνομη. Επομένως, δικαιολογείται, κατά τον αιτητή, η παροχή άδειας για να αποταθεί για την έκδοση εντάλματος Habeas Corpus προς εξασφάλιση της ελευθερίας του.

Ο Διευθυντής των Φυλακών γνωστοποίησε στον αιτητή ότι δε θα απολυόταν στις 18/9/92 παρά τις αρχικές προβλέψεις περί του αντιθέτου, ενόψει της γνωμάτευσης του Γενικού Εισαγγελέα της 17/9/92. Στη γνωμάτευση του ο Γενικός Εισαγγελέας βεβαιώνει ότι αρχικά κοινοποιήθηκε στον αιτητή ότι θα απολυόταν στις 20/9/92, αλλά για τους λόγους που εξηγούνται στην προηγούμενη γνωμάτευση του της 16/10/91 η πρόβλεψη αυτή ήταν ανεδαφική επειδή αντίκειτο προς το νόμο και εστερείτο δικαιϊκού ερείσματος. Όπως διαφαίνεται από τη γνωμάτευση του Γενικού Εισαγγελέα, η πρόβλεψη για την αποφυλάκιση του αιτητή στις 20/9/92 βασίστηκε στις σχετικές διατάξεις των περί Φυλακών (Γενικών) Κανονισμών του 1981 - Κ.Δ.Π. 18/81 (όπως τροποποιήθηκαν από την Κ.Δ.Π. 76/87), και συγκεκριμένα στον κ.2 και κ.93(1) οι οποίοι θεσπίστηκαν κατ' αντίθεση προς τον εξουσιοδοτικό νόμο και το Σύνταγμα όπως διαφαίνεται από τις αποφάσεις του Κακουργιοδικείου Λευκωσίας και Λεμεσού στις υποθέσεις 31175/87 και 23069/87 αντίστοιχα.

Ο κ. Πουργουρίδης εισηγήθηκε ότι εφόσον η 20η (Κυριακή) και 19η (Σάββατο) Σεπτεμβρίου, 1992, ήσαν αργίες, επιβαλλόταν, βάσει των Κανονισμών, η απόλυση του αιτητή την προγενέστερη, στις 18/9/92, οπότεν το αίτημα για την αποφυλάκισή του συναρτάται με εκείνη την ημερομηνία.

Στις προαναφερθείσες αποφάσεις του Κακουργιοδικείου, οι οποίες υιοθετούνται από το Γενικό Εισαγγελέα ως προσδιοριστικές του χρόνου κράτησης καταδικασθέντος σε ισόβια κάθειρξη, υιοθετείται η θέση ότι ποινή ισόβιων δεσμών συνεπάγεται κράτηση για το υπόλοιπο του βίου του καταδικασθέντος, όπως διακηρύσσεται κατηγορηματικά στην απόφαση του αγγλικού εφετείου *R. v. Foy* [1962] 2 All E.R., 246. Ότι ισόβια κάθειρξη συνεπάγεται αυτή την τιμωρία αναγνωρίζεται από τον ίδιο τον περί Φυλακών (Πειθαρχία) Νόμο, Κεφ. 286 (βλ. επίσης Τροποποιητικό Ν 85/83), και συγκεκριμένα από τις πρόνοιες του άρθρου 11. Το άρθρο αυτό προβλέπει ότι πρόσωπο καταδικασθέν σε ισόβια φυλάκιση μπορεί να απολυθεί μόνον επ' αδεία και για όσο χρόνο ορίζει η άδεια του, η οποία παρέχεται από τον Κυβερνήτη (τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας μετά την ανακήρυξη της Δημοκρατίας). Η εξουσία η οποία παρέχεται βάσει του άρθρου 11 συνάδει με τις διατάξεις του άρθρου 53.4 του Συντάγματος με τις οποίες παρέχεται εξουσία στον Πρόεδρο της Δημοκρατίας να αναστείλει, με τη σύμφωνο γνώμη του Γενικού Εισαγγελέα, την έκτιση ποινής φυλάκισης.

Ο Ποινικός Κώδικας προβλέπει, ως υποχρεωτική ποινή για το έγκλημα του φόνου εκ προμελέτης "...ποινήν φυλακίσεως δια βίου" (βλ. Άρθρο 203(2) του Ποινικού Κώδικα, όπως τροποποιήθηκε από το Ν 86/83). Η συνταγματικότητα της πρόνοιας αυτής της νομοθεσίας εξετάστηκε στην *Politis v. Republic* (1987) 2 C.L.R., 116, και κρίθηκε εν τάξει υπό το φως των διατάξεων των άρθρων 7.2 και 12.3 του Συντάγματος. Η ποινή της ισόβιας κάθειρξης δεν εξισώνεται από το νομοθέτη με την έκτιση ποινής φυλάκισης για οποιοδήποτε χρονικό διάστημα, ούτε όπου επιβάλλεται ως απαρέγκλιτο μέτρο τιμωρίας βάσει του άρ-

θρου 203(2), ούτε ως προαιρετικό μέτρο βάσει του άρθρου 29 του Ποινικού Κώδικα, Κεφ. 154. Τούτο θα ήταν άλλωστε αντινομικό προς τις διατάξεις και των δυο αυτών άρθρων του Ποινικού Κώδικα δεδομένου ότι για το έγκλημα του φόνου εκ προμελέτης φυλάκιση δια βίου είναι υποχρεωτική, ενώ για τους σκοπούς του άρθρου 29, όπου η φυλάκιση δια βίου είναι προαιρετικό μέτρο, αναγνωρίζεται ευχέρεια στα δικαστήρια επιβολής ποινής για οποιοδήποτε μικρότερο χρονικό διάστημα. Ποινή φυλάκισης για χρονικό διάστημα μικρότερο της ισόβιας κάθειρξης μπορεί να περιλαμβάνει ποινή για πολύ μεγαλύτερο χρονικό διάστημα από την εικοσαετή φυλάκιση με την οποία εξισώνεται η ισόβια κάθειρξη βάσει του Κ.2 των Περί Φυλακών Κανονισμών. Στην *Georghios Aristidou v. Republic* (1967) 2 C.L.R., 43 το Εφετείο επέβαλε ποινή φυλάκισης 25 ετών μετά την μετατροπή της καταδίκης του εφεσελόντα για φόνο εκ προμελέτης σε ανθρωποκτονία.

Ο κ. Πουργουρίδης εισηγήθηκε ότι η θέσπιση των περι Φυλακών (Γενικών) (Τροποποιητικών) Κανονισμών του 1987 (Κ.Δ.Π. 76/87) από το Υπουργικό Συμβούλιο με την έγκριση της Βουλής, όπως προβλέπεται στον περί Καταθέσεως εις την Βουλήν των Αντιπροσώπων Κανονισμών Εκδιδομένων κατ' εξουσιοδότησιν Νόμου του 1985 (Ν 51/85) και τον περί Πειθαρχίας εν ταις Φυλακαίς (Τροποποιητικό) Νόμο του 1983 (Ν 85/83) είχε ως αποτέλεσμα την τροποποίηση των σχετικών διατάξεων του Ποινικού Κώδικα ώστε ποινή φυλάκισης δια βίου να συνεπάγεται μόνον εικοσαετή φυλάκιση. Προς υποστήριξη των θέσεων του αναφέρθηκε στον Bennion, *Statutory Interpretation*, 2nd Edition, p. 154-155, όπου διατυπώνεται η θέση ότι στο Ηνωμένο Βασίλειο η τροποποίηση δευτερογενούς νομοθεσίας από τη Βουλή (Parliament) συνεπάγεται τη μετατροπή της σε πρωτογενή νομοθεσία.

Η εισήγηση παραγνωρίζει:-

(α) Ότι οι Περί Φυλακών Κανονισμοί εκδόθηκαν στα πλαίσια της εξουσιοδότησης που παρέχεται από τον περί Φυλακών (Πειθαρχία) Νόμο και όχι βάσει του Ποινικού

Κώδικα.

(β) Την άμεση συνάρτηση των κανονισμών του 1987 με την εξουσιοδότηση η οποία παρέχεται από το άρθρο 4 του Κεφ. 286 και την άντληση εξουσίας για την έκδοση τους αποκλειστικά από τις διατάξεις εκείνου του νόμου.

(γ) Τον αυστηρό διαχωρισμό των εξουσιών που ισχύει στην Κύπρο και τον περιορισμό της εκτελεστικής εξουσίας στην έκδοση δευτερογενούς νομοθεσίας βάσει ρητής εξουσιοδότησης η οποία παρέχεται από πρωτογενή νομοθεσία. (Βλ. *Police v. Hondrou & Another*, 3 R.S.C.C., 82, *Malachtou v. Attorney-General* (1981) 1 C.L.R., 543, και *Paylatas v. Republic* (1984) 3 C.L.R., 1239).

Αποδοχή της θέσεως του κ. Πουργουρίδη θα είχε μεταξύ άλλων ως συνέπεια και την ανάμειξη της εκτελεστικής εξουσίας στην θέσπιση πρωτογενούς νομοθεσίας κατά παράβαση του άρθρου 61 του Συντάγματος και της αρχής της διάκρισης των πολιτειακών εξουσιών. Στην *President of Republic v. House of Representatives* (1985) 3 C.L.R., 2165, και *President of Republic v. House of Representatives* (1986) 3 C.L.R., 1159 επισημαίνεται ότι η συμμετοχή της Βουλής στη διαμόρφωση δευτερογενούς νομοθεσίας δεν μεταβάλλει τον χαρακτήρα της σε πρωτογενή νομοθεσία.

Στην *Δημοκρατία v. Σαμψών* (1991) 1 Α.Α.Δ. 858 η ολομέλεια του Ανωτάτου Δικαστηρίου είχε την ευκαιρία να εξετάσει την δικαιοσύνη υπόσταση των περί Φυλακών Κανονισμών σε συσχετισμό με τον εξουσιοδοτικό νόμο, τον Περί Φυλακών (Πειθαρχία) Νόμο, Κεφ. 286. Καταρχήν επισημάναμε ότι ο νόμος αυτός θεσπίστηκε το 1879 και όπως κάθε άλλος αποικιακός νόμος που ίσχυε κατά την ανακήρυξη της Δημοκρατίας και οι πρόνοιες του Κεφ. 286 εφαρμόζονται προσαρμοζόμενες "καθ' ό μέτρον είναι αναγκαίον, προς το Σύνταγμα" (Άρθρο 188.1 του Συντάγματος). Η προσαρμογή, όπως υποδείξαμε, συνιστά αρμοδιότητα της δικαστικής εξουσίας. (Βλ. *Diagoras Development v. National Bank* (1985) 1 C.L.R., 581, και

United Pibles Societies (Gulf) v. Hadjikakou (Πολιτική Έφεση 7413, αποφασίστηκε στις 28/5/90).

Η προσαρμογή των διατάξεων του Κεφ. 286 επιβάλλει την εναρμόνιση των προνοιών του με την αρχή της διάκρισης των εξουσιών που καθιστά την δικαστική εξουσία τον μοναδικό κριτή της τιμωρίας των παραβατών. (Βλ. μεταξύ άλλων *Politis* (ανωτέρω) και *The District Officer of Nicosia v. HadjiYiannis*, 1 R.S.C.C., 79, *The District Officer Famagousta v. Demetra Panayiotou Antoni*, 1 R.S.C.C., 84, *The Superintendent Gendarmerie, Lefka v. Christodoulos Antoni HadjiYianni*, 2 R.S.C.C., 21, *Morphou Gendarmerie v. Andreas Demetri Englezos*, 3 R.S.C.C., 7, *District Officer, Nicosia v. Michael Ktori Palis*, 3 R.S.C.C., 27, *District Officer, Famagousta v. Michael Themistocli and Another*, 3 R.S.C.C., 47, *Nicosia Police v. Djemal Ahmet*, 3 R.S.C.C., 50, *District Officer, Kyrenia and Adem Salih*, 3 R.S.C.C., 69, *Millotis v. The Police* (1975) 7 J.S.C., 933).

Συνεπώς, στο βαθμό και έκταση που το άρθρο 4 σε συνδυασμό με το άρθρο 9 του Κεφ. 286 παρέχει εξουσία για τον καθορισμό της διάρκειας ποινής φυλάκισης σε αρχή άλλη από τη δικαστική, αντίκειται προς το Σύνταγμα και έπαυσε να ισχύει από την ανακήρυξη της Δημοκρατίας. Εξάλλου, η παροχή εξουσίας στο Διευθυντή των Φυλακών για τη μείωση της ποινής λόγω εργατικότητας και καλής διαγωγής που παρέχεται από τις διατάξεις του κ.93 προσκρούει άμεσα στην αρχή της διάκρισης των εξουσιών που αποκλείει την ανάμειξη εκτελεστικού ή διοικητικού οργάνου στον καθορισμό της τιμωρίας του παραβάτη. Η μόνη αρχή στην οποία παρέχεται από το Σύνταγμα εξουσία για (α) μείωση, (β) αναστολή, και (γ) μετατροπή ποινής φυλάκισης είναι ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας ενεργών με τη σύμφωνη γνώμη του Γενικού Εισαγγελέα. Δεν επιβάλλεται όμως άμεσα στην προκείμενη περίπτωση η θεώρηση της εξουσιοδότησης για θέσπιση δευτερογενούς νομοθεσίας που παρέχεται από τις διατάξεις των άρθρων 4 και 9 του Κεφ. 286, επειδή καμιά από τις δυο διατάξεις δεν αφορά την έκταση της ποινής φυλάκισης δια βίου. Η έκταση ισόβιας κάθειρξης ρυθμίζεται ειδικά από τις διατά-

Ξεις του άρθρου 11 του Κεφ. 286 από τις οποίες προκύπτει ότι φυλάκιση δια βίου σημαίνει φυλάκιση δια το υπόλοιπο της ζωής του καταδικασθέντα υπό την αίρεση του δικαιώματος που παρέχεται στον Πρόεδρο της Δημοκρατίας να αναστείλει την ποινή του για όσο χρονικό διάστημα ορίζεται στην απόλυση του καταδικασθέντος επί αδεία. Το άρθρο 11 του Κεφ. 286 έναρμονίζεται με το Σύνταγμα και διατήρησε την ισχύ του μετά την ανακήρυξη της Δημοκρατίας εφόσον συνάδει με τις εξουσίες του Προέδρου της Δημοκρατίας που παρέχονται από το άρθρο 53.4 του Συντάγματος.

Υπό το φως των ανωτέρω διαπιστώνεται ότι δεν έχει καταδειχθεί ότι ο αιτητής edικαιούτο να απολυθεί στις 18/9/92 ή σε οποιαδήποτε μεταγενέστερη ημερομηνία ώστε να δικαιολογείται εκ πρώτης όψεως (*In re Kakos* (1985) 1 C.L.R., 250) η παροχή της αιτούμενης θεραπείας.

Η αίτηση για χορήγηση άδειας απορρίπτεται.

Η αίτηση απορρίπτεται.